

ještě nechce pustiti do služby. Prokurista uvěřil jeho tvrzení a vyplatil mu lednovou gázi v obnosu 1250 Kč. Zatím ovšem úřadoval Patočka po celý leden již u firmy Mosse.

Snad by si byl Patočka přišel k firmě Mautner pro plat i za únor, kdyby věc nebyla mezitím praskla. Trestní oznámení — a už se to na Patočku řítilo. Dokonce smůla naň zasedla, neboť do jeho trestního listku zapsali mezi tím oba jeho dřívější tresty.

Před samosoudcem vrch. radou Nedvědem Patočka mnoho nezapíral. Nemohl ani. Vina byla nad slunce jasněji prokázána. Snažil se jen omlouvatí svůj čin tvrzením, že měl za to, že mu plat podle zákona patřil. To byla ovšem výmluva velmi nejapná a proto bezcenná. Soudce uznal Patočku vinným zločinem podvodu podle § 197 tr. z. a uložil mu trest žaláře v trvání šesti týdnů, ovšem nepodmíněně. Své tresty dřívější, podmíněčně mu uložené, bude si ovšem musit odpykat také. A tak jej manželka rok neuvidí. —ff—

Ještě o vyhlášce mobilisační.

(Divisní soud v Praze.)

V tomto listě přinesli jsme již několik článků, pojednávajících o přečinech podle § 50 br. zák., projednávaných před pražským soudem divisním. Ode dne 5. listopadu 1921, kdy byl souzen první provinilec proti vyhlášce mobilisační, vylepené v říjnu 1921, až do dnešního dne prošla rukama divisního soudu nepřehledná řada obžalovaných. Nyní ustává již nával a tam, kde zurčely vodopády, již to nyní jen tichounce a v pauzách kape. Leč některý z těchto případů nepostrádá přece zajímavosti. Tak tomu bylo i ve věci p. Rohlíčka.

Jméno jeho jest jaksi od přírody harmonicky uzpůsobeno k životnímu jeho zaměstnání. Jest totiž pekařským pomocníkem. Byl praesentován za mobilisace dne 28. října 1921. V čase mobilisačním byl v Praze, kde, jak známo, byla vyhláška mobilisační vylepena dne 24. října 1921. Přišel tedy do kasáren o den později.

Před soudem hájil se tím, že jest pekařem a jako takový v noci bdí a ve dne spí. Následkem toho četl vyhlášku mobilisační o den později, t. j. dne 25. října. Byl pak praesentován dne 28. října, právě v poslední den praesentace. Žaloba zastávala názor, že rozhodným jest den vylepení vyhlášky, neboť kdyby tomu tak nebylo, mohli by branci tvrditi, že případně vyhlášku vůbec nečtli, takže by lhůta 72 hodin nemohla vůbec nikdy započítati.

Obhájce naproti tomu akcentoval, že rozhodujícím je, jde-li o zaviněné nebo nezaviněné opožděné čtení vyhlášky mobilisační. Obžalovaný ve dne spí a v noci pracuje. Jest docela pochopitelné, že vyhlášku nemohl čísti tak jako ten, kdo pracuje ve dne a v noci spí. Dozvěděl-li se o mobilisaci o den později, má nárok, aby teprve od tohoto dne počítala se mu lhůta 72 hodin, branným zákonem stanovená k přípravě k narukování. Připravovati se mohl teprve od té chvíle, kdy zvěděl o své povinnosti. To bylo dne 25. října. Byl-li praesentován dne 28. října, byl praesentován včas.

Není tu tudíž skutkové podstaty po objektivní stránce.

Soud, vzav za své tyto vývody, obžalovaného sprostil, podtrhnuv ve svém odůvodnění, že není příčiny nevěřiti, že obžalovaný se dozvěděl o mobilisaci teprve až 25. října 1921.

Soudu předsedal major dr. Beneš, vojenskou prokuraturu zastupoval št. kpt. Dittrich a obžalovaného s úspěchem hájil dr. Mellan.

Anonymní dopis arcibiskupovi.

(Odvolací senát v Mor. Ostravě.)

Hospodářské zápolení používá častokrát prostředků rafinovaných a bezohledných, hraničících za meze trestního zákona, které znamenají nejdříve hospodářskou zkázu soupeře, který byl intrikáři nepohodlným.

Reditelství arcibiskupských lesů v Kroměříži v čele s inž. Janem Holubem bylo a jest dodavatelem dřevařského materiálu celé řady obchodníků českých i německých, kteří o přiděl dřeva svádějí častokrát těžké boje. Mimo jiné odebírala z bezkydských lesů kulatinu firma Vančura a Mužík ze Starých Hamer, která měla býti nakonec odstraněna konkurencí z hospodářského kolbiště tímto způsobem:

V polovině září 1924 odevzdán byl v Nezamyslicích na poštu anonymní dopis, adresovaný arcibiskupu olomouckému, v němž byl inž. Holub — centrální ředitel arcibiskupských lesů v Kroměříži — krivě obviněn z mnohých nečestných skutků. Nakonec uvedena poznámka, by arcibiskup inž. Holubovi nevěřil, neboť ho klame a se přetvařuje. Dopis podepsal pisatel jménem: „Skutečný lidovec“.

Arcibiskup přirozeně předložil tento dopis řediteli inž. Holubovi, aby z něho vyvodil důsledky. Vlivem nejrůznějších okolností označen byl za pisatele dopisu společník firmy Vančura a Mužík ve Starých Hamrech, František Vančura, a jako prvý důsledek domněnky, že on snad je pisatelem hanopisu arcibiskupovi zaslaného bylo, že firmě Vančura a Mužík zaražen byl jakýkoliv přiděl dřeva z arcibiskupských lesů, čímž ovšem tato firma měla býti poškozena.

Nepomohlo ujišťování Vančurovo, že o hanopisu neměl ani potuchy, že s ním nemá absolutně nic společného, a že by byl dalek snížiti se k podobné nízkosti, zvláště když k takovému počínu neměl sebedeji příčiny, ježto znal ředitele inž. Holuba jakožto člověka korektního. Dodávky dřeva firmě Vančura a Mužík již uvolněny nebyly a nakonec podal inž. Holub na Vančuru u okresního soudu v Kojetíně obžalobu pro urážku na cti, spáchanou napsáním hořejšího hanopisu, zaslaného arcibiskupovi. Ve sporu podroben byl rukopis obviněného grafologickému posudku dvou zkušených znaleců a předložen také ku posouzení vedle toho ještě grafologickému ústavu. Obojí tento důkaz vyzněl souhlasně v ten rozum, že pisatelem hanopisu je docela jiná osoba, nežli obviněný Vančura, neboť různost písma byla očividná a nebylo sebe-

menších podkladů pro to, že by byl pan Vančura původcem tohoto hanopisu. V důsledku toho byl ovšem František Vančura od žaloby osvobozen a soukromý žalobce odsouzen k náhradě útrat procesních.

Nyní ovšem předpokládal František Vančura, že tímto osvobozujícím rozsudkem dána jest jemu dostatečná satisfakce a že jeho firma při nejmenším bude měřeno u ředitelství lesů v Kroměříži stejně jako dříve, a že bude odškodněna za ztráty, kterých zastavením do-
dávěk doznala.

Ku podivu však bylo jemu u ředitelství prohlašováno, že podezření na něm zůstane lpěti tak dlouho, dokud pravý pachatel nebude zjištěn.

Nezbylo tudíž Vančurovi, než aby pátral po pisateli sám, a tu jeho kroky přivedly jej k domněnce, že by pisatelem mohl býti Robert Jokl, dřívější manipulát firmy Altmann ve Starých Hamrech. Dal proto jeho rukou psané písmo srovnati s písmem hanopisu u grafologického ústavu, který podal zevrubný posudek, že pisatel hanopisu a předložených rukopisů jest osoba totožná. Tento závěr potvrzovaly i jiné okolnosti, o kterých se Vančura dozvěděl, a po nějaké době počalo se v dřevařském světě bezkydských hor šep-
tati, že Robert Jokl má býti pisatelem hanopisu, arcibiskupovi zasláného, kterážto skutečnost ovšem byla předmětem denního rozhovoru, jenž nekriticky v nejednom případě obvinění svaloval na firmu Vančura a Mužík, ne ovšem častokrát bez průhledného cíle. Při jedné schůzce s otcem Roberta Jokla učinil Vančura dotaz, zda je mu známo, že písmo jeho syna uznáno bylo grafologickým ústavem za totožné s písmem pisatele hanopisu.

Pro tento výrok podal nyní Robert Jokl obžalobu na Františka Vančuru a později také na druhého společníka firmy Hynka Mužíka u okr. soudu v Místku. V těchto trestních věcech nastoupili oba obvinění důkaz pravdy. Předložili jednak soudu zmíněný posudek grafologického ústavu a vedle toho podrobno bylo písmo Roberta Jokla znovu zevrubnému posouzení dvou přísežných znalců místních. A oba tyto znalci potvrdili, že rukopis hanopisu a rukopis soukromého žalobce jest totožný. Oba obvinění byli obžaloby zproštěni a soukromý žalobce Robert Jokl odsouzen k náhradě útrat procesních.

Žalobce Robert Jokl se z osvobozujícího rozsudku odvolal, ale krajský soud v Mor. Ostravě odvolání zamítl a odvolateli uložil náhradu dalších útrat.

Z CIZINY

Když musí šofér čekat...

Rozvodové spory jsou nevyčerpatelným zdrojem nejružnějších, více méně zajímavých a více méně pikantních odhalení z tajností manželských. Lidé jemněji cítící jen neradí se odhodlávají k rozvodovému nebo rozlukovému sporu, neboť soudní projednávání viny nebo

nevin manželského rozvratu nutně vyžaduje obšírného dokazování různých okolností, o nichž osobám zúčastněným nelze jen tak lhostejně mluvit jako o počasí. Jen zřídka se stane, aby rozlukový spor měl průběh tak hladký a stručný, jako byl případ, jímž nyní zabýval se soud ve Vídni.

Manželství, na jehož rozlukou žaloval klamaný manžel, bylo několik let velmi šťastné a velmi klidné. Ani nejmenší příčiny k rozvratu nezavdával choť, ani nejmenší příčiny nezavdávala žena. On byl zámožným obchodníkem, žil jen pro svůj obchod a pro svou šťastnou domácnost, ona byla kráska, která dovedla ztepilost své postavy uplatňovati v prvotřídních toaletách, jichž účty dobrák manžel vždy ochotně a bez námitek platil. Spokojenost jejich nebyla kalena ničím, jen tancechtivost manželky působila manželů trochu svízelně, poně-
vadž ona hrozně ráda tančila moderní tance, kdežto manžel dostával již poněkud bříško a říkával, že je na tanec trochu těžký.

Ale i zde našla se pomoc. Dobrák manžel představil své ženě jistého mladého, velmi slušného muže, bankovního úředníka, který jako ona hrozně rád tančil a proto velmi ochotně přijal na se úkol býti milostivě paní tanečníkem místo pana manžela. Tím bylo všechno v nejlepším pořádku, manžel byl spokojen, že si nemusí vytřásati bříško, jež po dobrém jídle rád ponechával vždy trochu v klidu, milostivá byla spokojena, že má elegantního a dobře vychovaného tanečníka a mladý bankovní úředník byl spokojen, že se seznámil s dobrou bohatou rodinou, kde jest rád viděn a kde může uplatnit své dobré vychování. Všechno bylo all right.

Na neštěstí na scénu vystoupila jednoho krásného dne spravedlivá prozíratelnost v osobě jistého šoféra nájemného automobilu. Šofér ten snad jakživ před tím naši spokojenou trojici neviděl, a přece jediným svým slovem zbořil naráz celou tu pevnou budovu manželského štěstí. Stalo se to takto:

Onoho krásného dne umluvili si manželé, že o osmé hodině večerní sejdou se v kavárně. A poněvadž onen mladý muž nesměl ani při tom scházeti, požádal ho manžel již odpoledne, aby pro jeho ženu domů zašel a do kavárny ji doprovodil. Manžel, jak již řečeno, potřeboval pro své bříško trochu zaslouženého klidu a čekal v kavárně.

Dlouho čekati nemusil. Záhy objevila se jeho milovaná choť v průvodu bankovního úředníka, který byl tak galantním, že nechtěl ji nechat hledat v přeplněné kavárně jejího manžela a proto nechal autodrožku, s níž přijeli, státi před kavárnou a sám rychle prošel místností, aby manžela našel. Když milostivá se posadila ke stolu svého manžela, řekl její průvodce, že jen si odskočí zaplatiti šaférovi, a chtěl se vzdáliti. Avšak manžel naprosto nechtěl připustiti, aby mladý muž ze své skrovné gáže ještě platil za jeho ženu autodrožku a proto sám vyšel ven k šoferovi, třebaže mladý muž mu to všemožně vymlouval.

A nyní to prasklo. Šofér oznámil zdvořile, že dostane 26 šilinků (1 šilink = 5 Kč). Manžel, který jako dobrý obchodník byl na peníze opatrný, užasl a zvolal: